

Frankrike. I Paris är numera lugnt. Endast d. 15 hade några oroliga fattat posten i hyr-yagnarna. Gensdarmeriet befallde kuskarne att köra till fängelset. Studenter arresteras och relegueras i mängd. Främlingar hafva blifvit antyde att låta erkänna sig af sina ministrar eller sätta borgen.

D. 14 framlades för Pairsen den af de deputerade antagna vallagen. Flera liberale, såsom Dupont, Bignon &c. hafva tagit permission och rest från hufvudstaden. Man tror, att en förändring i tänkesätt föregått hos en mängd liberale, i anledning af oroligheterna; hvarigenom också den stora pluraliteten vid vallagens antagande uppstått.

Vid den oroliga sessionen d. 10 Junii varnade Cas. Perrier Ministrarna, att icke hvar dag visa den väpnade magten bland en folk mängd, där hvar och en påminte sig, att han ock varit soldat. — De Serre: Folkets skrik tycktes väl vara olikartadt; "men en högsta ledning existerade, och allt skäl var att hoppas, det dess hufvudmän måtte upptäckas." — Från vänstra sidan ropades: "Så mycket bättre!"

Konungen hade, så förklarade Ministrarne på förhand, redan bifallit Boins amendement, innan det antogs. Ultras huna sig hafva vunnit ingen ting mindre än seger.

Dagligen dömas tidnings-redactörer och författare till stora böter och långt fängelse.

England. Enligt berättelsen till underhuset, var d. 5 Jan. i år Stor-Britaniens och Irlands oinlösta skuld 836,916,923 Pund och den inlösta 420,828,751 P., eller tillsammans 1,257,775,674. Årliga utgifterna i räntor, annuiteter och förvaltnings-kostnad, samt till Amortissements-fonden: 49,598,152 P.

Ett oväsende, eller kanske blott en insubordination, af tredje gardets första bataljon har väckt upseende och till och med verkat på fonderna. Allt lär dock i saktmodighet vara bilagdt.

Bankrutterna i Irland hafva där förorsakat den yttersta förlägenhet. De betydligaste privatbanker i själva Dublin hafva uphört att betala och man hoppas knappast, att tre i hela Irland skola hålla sig uppe. I parlamentet hafva dessa händelser väckt liflig sensation, och underhuset har beviljat 500,000 Pund såsom understöd.

Turkiet. Paschans af Janina upror har föranledt allvarsamma rustningar. Alla närgränsande Paschar hafva befallning att upbryta och stora arméer kommer att samlas vid Philippopol. — Nyare

bref från Epirus till Rom berätta, att de upbådade fyra Pascharna förenat sig med Ali Pascha af Janina och nu, med 80,000 man, hotade att gå mot Constantinopel.

Stockholm. I Lördags d. 1 dennes, kl. mellan 1 och 2, anträdde H. M. Konungen samt H. K. H. Kronprinsen Deras resa till Norrige, och ämnade sig den dagen till H. M:s egendom Erikslund. Gårdagen skulle till en del tillbringas på Tullgarn hos H. K. H. Prinsessan. I dag lär ankomsten ske till Finspång, där H. K. H. Kronprinsens födelsedag i mårgon lär komma att firas; hvarestefter resan fortsättes genom Motala, Forssvik o. s. v. till Norrige. Man tror, att hela resan skall rätta omkring två månader; hvaraf dock icke hela tiden torde tillbringas i Norrige; ty det säges, att H. M. Konungen, på återvägen därifrån, tänker nyttja saltsjöbad vid Sperlingsholm i Halland.

Den under H. M:s frånvaro tillförordnade Regering består af båda Stats-Ministrarna, D. D. E. E. Grefvarne Gyllenborg och von Engeström, samt Stats-Råderne H. E. Hr. Grefve Lagerbring och Hr. Grefve Skjöldebrand. H. E. Hr. Grefve v. Engeström är imedlertid icke ännu återkommen från sin resa till Loka, men väntas oföretöfvadt och tros i morgon möta H. M. på Finspång.

Hr. Landshöfdinge v. Törne som, i anledning af hvad förut är berättadt, ankommit till Stockholm, lär hafva underd. undanbedt sig portefeuillen för handeln och Financerna, hvilken nu lär komma att, under Hr. Stats-Secreteraren Klintbergs tjänstledighet, öfverlemnas till Hr. Cantalirådet Hegardt.

Tyska Tidningar berätta, att Kongl. Brasilianska hofvet bestämt Commendeuren Gueriero till sin Minister härstädes, och att han imedlertid bestrider Portugisiska beskicknings-göromålen i London.

Under sistl. vecka har på härvarande metallväg blifvit utelareradt 9200 Skeppund.

På den nu började halva årgång af denna Tidning kan, efter vanligheten, prenumereras på Deléens & Co boklåda med 5 R: d B:co. Af den slutade halva årgången finnas ännu några completa exemplar att tillgå.

STOCKHOLMS COURIER

Thorsdagen den 6 Julii.

Sine ira, studio et metu.

Till de blifvande Ledamöterna i en ny Hof-Rätt.

(Insändt).

Medborgare! Man har tvistat öfver nyttan af den inrättning, till hvilken J ären kallade. Äfven jag har tänkt deröfver, så godt jag förmått; och jag har slutligen trott mig finna er lott lika med den samhällsordnings, hvilken arbetar att utbilda sig. Folkets förtroende sträcker sina armar emot Er — ett stort parti förskjuter Er.

Sjelfva inrättningens nyhet väcker en angenäm aning hos detta folk, som fått lagarnes myndighet erkänd och önskar ingen ting högre, än att se dem lydda. Man litar på Konungens vishet, att ej hafva misstagit sig i valet af ett medel till rättvisans kraftigare och skyndsammare gång.

Hela tyngden af denna folkets väntan är redan mycket; men den är icke allt, hvad J hafven att mäta Er med. Det stora partiet, som ser Er med övilja, skall göra allt, att minska er frångång — eller förhöja den, om J uthärden profvet.

Partiet består af de gamla fördomarnes folk, af det folk, som tillbeder alla föråldrade former och tror, att till föreställande af en värdig Öfverdomstol fordras en sammanhopad massa af särskildt arbetande afdelningar, fordras det slags vördnad, som åtföljer gammal häfd, ett från långliga tider

oförändradt arbetssätt, till och med en viss formel för uttrycket af hvarje mening.

Härleden dessa fördomar från hvilka orsaker, hvilka biasigter som helst; finnen dem så litet viktiga J kunnen — endast föreställen Er icke, att deras fiendskap skall för Er blifva af ringa betydhet. Lyckliga skattar jag Er, om J behållen segern i den strid på lif och död, som J hafven att med dem uthärda. Er bestämmelse är till intet gjord, om dessa fördomar kunna lefva länge tillsammans med Er.

Och från den verksamhet, som denna strid fordrar, från denna nödvändighet att spanna edra krafter, slutar jag till vigten, till den verkliga ädelheten af er kallelse. I sanning är er lott afundsvärd — eller ock beklagansvärd. Ett afgjort, alldeles ostridigt företräde — eller ock missaktning, värnlöshet mot smädelse och orättvisa — se der, hvad J oundvikligen hafven att välja.

Då beräknar jag likväl ej *den* orättvisa, som skall slösas på Er af alla dem, hvilka föresatt sig att aldrig tåla Er. Mot denna måsten J, i all händelse, länge härda Er. Hvad J, genom ett påtagligt företräde, kunnen vinna, är *rättvisa af folket*. Vänten icke, att den största verksamhet för lagens helgd, den högsta oväld och uplysning, ärendernas lilligaste gång,

det bäst uttänkta arbetssätt skola genast förmå edra afundsmän att erkänna värdet af hvad J företagen. Men med tiden skall allmänhetens aktning aftvinga dem detta erkännande — och den skall aftvinga efterföljd; deri ligger det stora värdet af er bestämmeelse. Det system, som till grund för anseende begär häfd och *concentrering* och fördomars helgd, skall känna sig ohjelp-ligen skakadt genom det anseende, en in-rättning vinner, som begär intet af allt detta.

Den nya Öfverdomstol, J kommen att utgöra, skall blifva förstlingen af den nya skapelse, som skall upstå på ruinerna af skråsystemet i statens administration.

Öfverdomstolar äro naturligen hederns och den medborgliga dygdens plantskolor. Men dygder utan tällan äro vexter utan luft. De vantrifvas, förlora färg och lukt, bland exklusiva idéer och en inbillad för-träfflighet, som försmår folkets och allmän-na vettets dom. Den utropade *enheten*, ensidighetens urämne, documenterar sig i sammanpackningen af oformliga massor. Låt flera Öfverdomstolar tälla — och de skola nödgas att tälla om folkets bifalk. Den ena skall frukta att visa sig svag mot en mäktig, då den andra, i lika fall, varit obe-veklig eller förmodas kunna blifva det. En förtryckt har hos den ena funnit skydd — en lika förtryckt kan icke afvisas från den andra.

Är det härigenom, som våra Hofrätters anseende skall minskas? — Den, som på-står detta, måste tro, att Hofrätters anse-ende bör hvila på någon ting annat än all-män aktning:

Lagskipningen må förlora af sin enhet, så mycket den kan förlora utan att bryta mot lagen. Denna åter skall oundvikligen vinna större helgd, ju mer han anlitas att ensam utgöra den enhet, som bör sökas,

men hvilken, i fall den vunnas utan att vara tillräckligt försäkrad genom lagen, skulle endast bestå i lagskipningens afvi-kelser. Vi äga, i alla fall, en mer än till-räckligt sammanhållande enhet i Konungens Högsta Domstol, som för hela Sverige är blott en. Denna behöfver i de frågor, der lagen kan olika förstås, icke att se den oförändrade mening (i fall det funnes nå- gon), som blifvit vedertagen af en eller två Hofrätter, blott för att enständigt följas. Den behöfver fullkomna mångsidigheten af sin insigt, genom sammanhållning af så mån- ga tänkares meningar, som möjligt. Äfven i detta afseende är då Öfver-domstolarnes mängd en vinst.

Två Hofrätter äro i allt ungefär det-samma som en. Ganska få sakägare hinna personligen till dem. Ovanan att besöka dem afhåller äfven dessa. Några få advo-kater bilda sig, och desse måste anlitas i allt. Det lönar ej för en rättsökande att känna landets lagar, då han i den enklaste sak ej kan sjelf begagna deras kannedom.

Imellan blott två öfvergår all tällan så lätt till ingen ting annat än afund, miss-aktning, fiendskap. Men låt en tredje vin-na det bifalk, hvartill detta slags tällan mel-lan de två svårigen kan leda — och på en gång skola de alla erkänna nödvändig-heten att tälla på ett annat sätt. Hvar för sig kan icke undgå att sjelf, mellan två ri-valer, urskilja den enas företråde. Ingen skall mer hvila vid sin egen auktoritet — än mindre vid en annans. Förnuftets rätt skall vinna dervid. Med ett ord: tretalet har alltid varit det minsta bland de he-liga talen.

Så, Medborgare, har jag förmått stad-ga min öfvertygelse om saken. Så vågar jag föreställa mig den Konungs tankar, hvars beslut det ankommer på Er att rätt-färdiga inför en allmänhet, som dömer all

efter utgången. Gören Er ett klart begrepp och detta heliga uppdrag, att i själva utförandet ådagalägga, huru en Konung nitälskat för sjelfständig lagskipning, det yttersta bålverket mot *all* godtyckets makt.

NÄRINGSFRIHET.

Inom detta ämnes mångfaldigt afdelade område, der man med så ofantlig möda hunnit göra all lagstiftning till den mest invicklade, i stället att den kunde vara den aldra enklaste, är för närvarande en fråga anhängig, af kännbart interesse ej blott för tillverkarne af en allmän förnödenhetsvara, men äfven, såsom nästan alltid, för hvar och en, som förbrukar denna vara. Frågan handlar om en större eller mindre frihet att bereda läder, och om det inflytande, som denna frihet har på varans pris och godhet; och enligt den skriftställares påstående, hvars arbete vi gå att här meddela, skall det påbud, hvars utfärdande blifvit föreslaget, gå ut på indragning af en redan länge existerande frihet. Har han rätt — hvilket vi åtminstone ej se oss i stånd att vederlägga, — så handlar följaktligen saken om intet mindre, än en anstalt till skråtvångets utvidgande i liberalitetens tidehvarf. Vederbörande äro hörde; men hvar och en, som nyttjar skor, är part i denna sak.

Skriften, som vi omtalat, innefattar underdåniga påminnelser vid Kongl. Commerce-Collegii underdåniga utlåtande i ämnet och synes vara omständlig nog, för att kunna fattas och bedömas, utan läsning af de flera till målet hörande handlingar, hvilka här ej kunna meddelas. För att imedertid hvarken lemna något att önska i afseende på tydligheten, eller uptaga alltför mycket rum i bladet, öljär här, såsom bi-

laga Kongl. Commerce-Collegii underdåniga utlåtande, särskildt tryckt. De underdåniga påminnelserna äro följande:

Ingifven den 4 Julii 1820.

Stormäktigste Allernådigste Konung!

Efter erhållen nådig tillåtelse, vågar jag nu i djupaste underdånighet aflemna dessa påminnelser öfver E. K. M:s och Rihets Commerce-Collegii den 1 sisl. Decem-ber afgifne underdåniga utlåtande i frågan om de så kallade engelska garfveriernas privilegier.

Om Commerce-Collegium, vid utfärdande af sådana privilegier, någonsin förbudit bruket af något slags bark, det undgår min kännedom. Att den stora mängden af privilegii-brefven är fri från dylikt förbud, derom åter äger ingen ovisshet rum; och det kan endast vara derföre, som E. K. M. funnit nödigt att genom Dess nådiga Skrifvelse af den 20 Augusti 1817 förståndiga Collegium om utfärdande af en förklaring, enligt hvilken privilegii-brefven skola så förstås, att den deri lemnade tillåtelsen att jemte ekbark nyttja andra till läder-beredning. tjenliga ämnen endast har afseende på sådana garfnings-ämnen, som icke under namn af bark kunna hänföras.

Men då E. K. M. beledsagat denna nådiga förklaring med den befallning till Collegium, att tills vidare, vid privilegiers utfärdande för engelska garfverier, ställa sig till underdånig esterrättelse ordalydelsen uti Kongl. Brefvet af den 27 April 1774, som förmår, att icke någon annan bark än ekbark finge vid sådana garfverier nyttjas; har E. K. M. tillika funnit godt i Nåder anbefalla Collegium att sig i underdånighet yttra, huruvida det är nyttigt; att förbudet mot nyttjande af annan bark vid engelska garfverierna ännu vidare fortfar. Utan tvifvel ligger häruti äfven ett nådigt behjertande

